

Počet zmínek: 1

Online: 1

Seskupeno dle: Typu média

Seřazeno dle: Datum vydání - od nejnovějších

Online 1

Martin Javorský před premiérou opery Mojžiš a faraon: Ostravu mám rád pro její energii a kontrasty

[přejít na web](#), [zobrazit sken](#)

Online, Datum publikace: 07.02.2026 19:04, Datum importu: 07.02.2026 20:26, Zdroj: ostravan.cz, Autor: Milan Bátor, Rubrika: Divadlo, Periodicita: Denně, Provozovatel: Aleš Honus, Země: CZ, AVE: 1 500 Kč, GRP: 0,03, OTS: 2 752, Měsíční návštěvnost: 13 606, RU/den: 2 752, RU/měsíc: 36 536

Martine, má první otázka směřuje k vašim začátkům. Od dětství jste se věnoval hře na trubku a jste dokonce laureátem několika soutěží. Proč jste si zvolil tento nástroj a jak se vám s ním žilo?

Pocházím z Třeště na Vysočině a hudba mě provázela od dětství. Trumpetu jsem si vybral už na základní škole – její jasný, průrazný zvuk mi tehdy připadal jako symbol odvahy a určitého vítězství. Hrál jsem všude, kde se dalo: na koncertech, slavnostech, ale i na pohřbech. Dodnes si pamatuji, jak jsem jako kluk na hřbitově poprvé hrál Largo z Dvořákovy Novosvětské symfonie, tehdy ještě za symbolickou odměnu. Postupně přišly i soutěže. Trumpeta mě naučila disciplíně, systematické práci a především vědomé práci s dechem, což se mi později ukázalo jako zásadní i pro zpěv. Zároveň jsem zpíval ve sborech a ve Voxtetu a slova mého učitele z dětství Jaroslava Nováka – „Stejně bys měl zpívat“ – ve mně tehdy vyvolala spíš pochybnosti než jistotu. Dnes, po mnoha letech, v nich vidím velký pedagogický cit.

Na divadelních jevištích jste se objevil před pár lety téměř jako blesk z čistého nebe a najednou vás bylo všude plno. Proč jste následně konvertoval k sólovému zpěvu?

Nebyl to náhlý obrat, ale přirozený vývoj. Během studií trumpetu jsem stále více zpíval a zároveň přišly zdravotní komplikace se zuby, které mi hraní postupně ztěžovaly. Hlas se naopak proměňoval a sílil. Zásadním momentem bylo angažmá v Českém filharmonickém sboru Brno, které mi otevřelo dveře k celé řadě projektů doma i v zahraničí. Setkával jsem se s výraznými dirigentskými osobnostmi, orchestry i sólisty a měl kolem sebe kolegy, kteří mě motivovali k sólové dráze. Miluji klasickou hudbu v celé její šíři až po operu. Právě opera mi nakonec nabídla prostor vyprávět příběhy hlasem.

Tajemství belcanta jste objevoval pod vedením Ivana Kusnjera na HAMU, kde jste vystudoval klasický zpěv. Co jste si od této legendy do své praxe odnesl?

Studium u profesora Ivana Kusnjera pro mě bylo zcela zásadní. Naučil mě vnímat hlas jako přirozený nástroj těla, pracovat s dechem, frází a lehkostí bez zbytečného tlaku. Velký důraz kladl na přirozenost vibrata a na svobodu ve výškách. Často připomínal, že hlas je sval, který je třeba trénovat s rozvahou a respektem. Tyto principy jsou pro mě dodnes základem všeho, co dělám – bez nich bych se nemohl pohybovat napříč repertoárem s potřebnou flexibilitou a výdrží. Jsem šťasten, že i po studiích jsme zůstali v kontaktu a jako přátelé probíráme práci a život.

Několik let jste byl členem Českého filharmonického sboru Brno, kde jste působil pod vedením další legendy Petra Fialy. Jak byste zhodnotil tuto éru? Co vám do života přinesla?

Období v Českém filharmonickém sboru Brno jsem se již dotkl a považuji ho za svou největší profesní školu. Repertoár byl mimořádně široký – od Bachových pašijí přes Verdiho Requiem až po Mahlerovy symfonie. Cestovali jsme do Berlína, Vídně, Londýna i Paříže. Vyjmenovat desítky světových dirigentů, se kterými jsem se potkal, zde není smyslem. Dodnes si například vybavuji zkoušku Mahlerovy Druhé symfonie s Ivanem Fischerem v berlínském Konzerthausu, kdy hledal zvuk odpovídající dramatickému obsahu díla tak dlouho, až zastavil zkoušku, dal nám pauzu a nechal dovézt větší tamtamy. Nebyl to efekt pro efekt, ale snaha hudebně vyjádřit skutečné pochopení díla. Nakonec nezapomenu ani na reakci posluchačů koncertu... Právě takové momenty mě naučily číst mezi řádky not a vnímat hudbu jako vyprávění.

Martin Javorský. (Foto: archiv)

Brno jste posléze „vyměnil“ za Ostravu. V současnosti jste členem souboru opery **Národního divadla moravskoslezského**, kde jste debutoval ve smetanovském repertoáru. To musel být křest ohněm! Jak na své ostravské počátky pohlížíte dnes?

Debut ve Smetanově Dvou vdovách byl skutečně křest ohněm – náročný part, rychlá tempa, velká zodpovědnost.

Ostrava mě ale přijala velmi otevřeně a po letech hostování přišlo stálé angažmá i rozhodnutí přesunout sem rodinu. Dnes na toto období vzpomínám s vděčností. Přestali jsme být neustále na cestách a já se můžu soustředit na práci i další profesní růst.

Jste v Ostravě rád? Čím je pro vás tohle dynamické a proměnlivé město?

Ostravu mám rád pro její energii a kontrasty. Je to město s výraznou minulostí, silnou kulturní scénou, ale také s blízkostí Beskyd, které jsou pro naši rodinu důležité. Platí pro mě výrok připisovaný Karlu Krylovi: „Domov je tam, kde mám stůl a kde se mě nikdo neptá, co piju a co jím, protože to vědí.“ Právě tento pocit dnes v Ostravě máme.

To je krásné. Velmi rychle jste se etabloval na jednoho z nejvyhledávanějších tenoristů současnosti. Jak vlastně probíhá váš pracovní den?

Den obvykle začínám hlasovým cvičením v délce zhruba tři čtvrtě hodiny. Poté následují zkoušky v divadle, odpoledne studium rolí nebo výuka na konzervatoři v Opavě. Večer často patří představení, po něm už jen lehká večeře nebo krátká procházka. Premiérové dny jsou specifické – soustředím se na riziková místa v partu a připravuji drobné dárky pro kolegy. Atmosféra v divadle mi v těchto dnech připomíná den porodu: vše je připravené a všichni se snaží, aby se společné dílo povedlo.

Teď už je mi jasné, proč se setkáváme na opavské konzervatoři. Věnujete se tedy souběžně s pěveckou kariérou i výuce?

Ano, pedagogická činnost je pro mě přirozenou součástí profese. Na konzervatoři se snažím studentům předávat zkušenosti z praxe – práci s dechem, belcantovou techniku i základní scénickou kulturu. Kontakt s mladými lidmi mě udržuje v pohybu a zároveň mi připomíná vlastní začátky.

Ze zkoušky opery Mojžíš a faraon. (Foto: Martin Popelář)

Aktuálně se připravujete na roli faraonova syna Amenofise v opeře Mojžíš a faraon aneb přechod Rudého moře od italského skladatele Gioachina Rossiniho. Jak byste svou postavu charakterizoval?

Amenofis je mladý, vnitřně rozpolcený muž, který stojí mezi láskou k Anai a loajalitou k otci. Paradoxně faraon je v opeře mírnější postavou, u které se Amenofis dovolává větší agrese a vše tím jen zhoršuje. Hlasově jde o lyricko-dramatickou tenorovou roli plnou rossiniovských běhů, vysokých tónů a výrazných emocionálních oblouků. Pro mě je to první setkání s tímto titulem v plné, více než tříhodinové francouzské verzi.

Rossiniho opera vznikla během skladatelova působení ve Francii, říká se, že v ní koluje francouzská velkolepost a okázalost. Sám Rossini považoval Mojžíše a faraona za jedno ze svých nejlepších děl. Souhlasil byste s jeho názorem?

Ano, souhlasím. Právě francouzská podoba dává dílu epickou šíři, monumentální sbory a dramatickou váhu. Navíc obsahuje na operu poměrně rozsáhlá tři baletní čísla. Kdybychom je v Ostravě nevynechali, představení by končilo opravdu pozdě. Je to trochu opomíjené, ale mimořádně silné dílo.

Skladatel ostatně nebyl se svým stanoviskem osamocen, v oblibě tohle dílo má také slavný italský dirigent Riccardo Muti. Divácký úspěch však slaví jiné Rossiniho opery. Čím si to vysvětlujete?

Muti jistě oceňuje jak kompoziční vývoj skladatele, který v tomto díle navazuje na svého Mojžíše v Egyptě, tak hloubku celého příběhu. Mojžíš a faraon je rozsáhlý a náročný titul – jak na obsazení, tak na inscenaci. Zatímco lehčí Rossiniho opery fungují okamžitě, toto dílo potřebuje soustředěnou pozornost a silné provedení, aby plně vyniklo. Jeho hudební struktura vyžaduje kvalitní produkci.

Je opera Mojžíš a faraon se svým biblickým námětem podle vás i dnes něčím aktuální? Jak to vidíte?

Jednoznačně. Témata víry, moci, svědomí, odchodu a hledání svobody jsou nadčasová. Přechod Rudého moře je silným symbolem naděje, který má co říct i dnešnímu publiku.

Ze zkoušky opery Mojžíš a faraon. (Foto: Martin Popelář)

Za poměrně krátkou dobu vašeho účinkování na operních scénách jste se dostal do hledáčku odborníků. Vaše jméno bylo nominováno na Cenu Jantar a Cenu Thálie. Jaký význam tomu přičítáte?

Nominace za Rodolfa v Pucciniho Bohémě pro mě znamenala velké lidské i profesní uznání. Mnozí kolegové se jí nikdy nedočkají, přestože by si ji zasloužili. Posílila mé sebevědomí a motivovala mě víc než jakákoli recenze. Slavnostní večer v **Národním divadle** byl pro mne krásným zážitkem a velmi jsem ocenil kultivované vedení večera v podání Mirka Hanuše. Už nyní vnímám větší zájem o spolupráci – v našem oboru opravdu platí, že je důležité být vidět. Co je pro vás na operní praxi přitažlivé? Co vám přináší tato nelehká disciplína?

Přitažlivé je pro mě spojení řemesla a emocí. Každá role představuje nový příběh a jiný lidský osud, který mohu sdílet s publikem. Opera mě učí pokoře, disciplíně a neustálému hledání hlubších významů.

Zmínili jsme benefity, ale opera není vždy jen o výhrách a zvládnutých výzvách. Přepadají vás někdy pochyby? Jak to zvládáte?

Ano, pochybnosti přicházejí – zejména před premiérami nebo při zdravotních obtížích. Snažím se pracovat s rozumem, hlídat si repertoár, spánek i životosprávu. Velkou oporou je pro mě rodina, především moje žena Alžběta.

Jak byste pozval čtenáře na operu Mojžíš a faraon?

Rád bych čtenáře pozval na Rossiniho Mojžíše a faraona v plné verzi, která nabízí monumentální hudbu, silný příběh i výrazné sborové scény. Ano, i sbor patří k výkladní skříni našeho divadla. A jak už bývá v Ostravě zvykem, uvidíte titul, který v jiném divadle u nás dlouho nebyl a asi ani nebude! Těším se.

ostravan.cz

Dnes je sobota 7. února 2026

Hledat

Kulturní deník pro Ostravu a Moravskoslezský kraj

ÚVOD HUDBA DIVADLO OBRAZ & SLOVO ATD. RÁDIO OSTRAVAN

Úvod > Divadlo > Martin Javorský před premiérou opery Mojžiš a faraon: Ostravu mám rád pro její energii a kontrasty

Martin Javorský před premiérou opery Mojžiš a faraon: Ostravu mám rád pro její energii a kontrasty

7.2.2026 20:04 Milan Bátor Divadlo Rozhovor

Tenorista Martin Javorský je poměrně novou tváří ostravské operní scény. Přesto patří k nejvýraznějším umělcům, kteří přesvědčivě ztvárňují široké spektrum rolí. Začínal jako trumpetista a zpěvák ve sborech. Zkušenosti sbíral v Českém filharmonickém sboru Brno, který stále považuje za svou největší profesní školu. Loni Martin Javorský získal nominaci na Cenu Jantar i Cenu Thálie za roli Rodolfa v inscenaci Pucciniho opery Bohéma Slezského divadla Opava. Díky opěře se sympatický tenorista podle svých slov učí pokoře a disciplíně. Martina Javorského aktuálně můžete vidět jako faraonova syna Amenofise v nové inscenaci opery Mojžiš a faraon, jejíž premiéra se v Národním divadle moravskoslezském koná ve čtvrtek 12. února.

Martin Javorský.
Foto: archiv Martina Javorského

Martine, má první otázka směřuje k vašim začátkům. Od dětství jste se věnoval hře na trubku a jste dokonce laureátem několika soutěží. Proč jste si zvolil tento nástroj a jak se vám s ním žilo?

Pocházím z Třeště na Vysočině a hudba mě provázela od dětství. Trumpetu

NEJNOVĚJŠÍ ČLÁNKY

- Martin Javorský před premiérou opery Mojžiš a faraon: Ostravu mám rád pro její energii a kontrasty 7.2.2026
- Arundo Quartet se na Fakultě umění představí v kombinaci s živou vizuální intervencí 6.2.2026
- Cirkulum 2026: Když se ostravský industriál promění v zimní šapitó 6.2.2026
- Podařilo se! Vyjde CD se záznamem úspěšného muzikálu Elisabeth, vybralo se 811 tisíc korun 6.2.2026
- Dobrý fotograf má schopnost vidění skrytého, říká kurátorka Renata Skřebská o výstavě Syrová přitažlivost 5.2.2026
- Janáčkovu filharmonii vyrazí poprvé na turné po Velké Británii 4.2.2026
- Festival Meta!!! 2026 oznámil kompletní hudební program. Na dva dny přijede 29 kapel 2.2.2026
- Kolikrát je třeba vrhnout kostkou, než nastane Můj šťastný den, vědí ve Slezském divadle 2.2.2026
- Ro(c)k na vsi: Těšínské divadlo a Čechomor v nečekaném souznění, které bolí i hřeje 2.2.2026
- Návštěva staré dámy v Aréně: Všechno se dá koupit, ale dobré divadlo musí užít 1.2.2026

POSLOUCHEJTE RÁDIO OSTRAVAN

20:00 – 23:00

VEČERNÍ MIX

KAPRIOLA

Martine, má první otázka směřuje k vašim začátkům. Od dětství jste se věnoval hře na trubku a jste dokonce laureátem několika soutěží. Proč jste si zvolil tento nástroj a jak se vám s ním žilo?

Pocházím z Třeště na Vysočině a hudba mě provázela od dětství. Trumpetu jsem si vybral už na základní škole – její jasný, průrazný zvuk mi tehdy připadal jako symbol odvahy a určitého vítězství. Hrál jsem všude, kde se dalo: na koncertech, slavnostech, ale i na pohřbech. Dodnes si pamatuji, jak jsem jako kluk na hřbitově poprvé hrál Largo z Dvořákovy Novosvětské symfonie, tehdy ještě za symbolickou odměnu. Postupně přišly i soutěže. Trumpeta mě naučila disciplíně, systematické práci a především vědomé práci s dechem, což se mi později ukázalo jako zásadní i pro zpěv. Zároveň jsem zpíval ve sborech a ve Voxetu a slova mého učitele z dětství Jaroslava Nováka – „Stejně bys měl zpívat“ – ve mně tehdy vyvolala spíš pochybnosti než jistotu. Dnes, po mnoha letech, v nich vidím velký pedagogický cit.

Na divadelních jevištích jste se objevil před pár lety téměř jako blesk z čistého nebe a najednou vás bylo všude plno. Proč jste následně konvertoval k sólovému zpěvu?

Nebyl to náhlý obrat, ale přirozený vývoj. Během studií trumpetu jsem stále více zpíval a zároveň přišly zdravotní komplikace se zuby, které mi hraní postupně ztěžovaly. Hlas se naopak proměňoval a sílil. Zásadním momentem bylo angažmá v Českém filharmonickém sboru Brno, které mi otevřelo dveře k celé řadě projektů doma i v zahraničí. Setkával jsem se s výraznými dirigentskými osobnostmi, orchestry i sólisty a měl kolem sebe kolegy, kteří mě motivovali k sólové dráze. Miluji klasickou hudbu v celé její šíři až po operu. Právě opera mi nakonec nabídla prostor vyprávět příběhy hlasem.

Tajemství belcanta jste objevoval pod vedením Ivana Kusnjera na HAMU, kde jste vystudoval klasický zpěv. Co jste si od této legendy do své praxe odnesl?

Studium u profesora Ivana Kusnjera pro mě bylo zcela zásadní. Naučil mě vnímat hlas jako přirozený nástroj těla, pracovat s dechem, frází a lehkostí bez zbytečného tlaku. Velký důraz kladl na přirozenost vibrata a na svobodu ve výškách. Často připomínal, že hlas je sval, který je třeba trénovat s rozvahou a respektem. Tyto principy jsou pro mě dodnes základem všeho, co dělám – bez nich bych se nemohl pohybovat napříč repertoárem s potřebnou flexibilitou a výdrží. Jsem šťasten, že i po studiích jsme zůstali v kontaktu a jako přátelé probíráme práci a život.

Několik let jste byl členem Českého filharmonického sboru Brno, kde jste působil pod vedením další legendy Petra Fialy. Jak byste zhodnotil tuto éru? Co vám do života přinesla?

Období v Českém filharmonickém sboru Brno jsem se již dotkl a považuji ho za svou největší profesní školu. Repertoár byl mimořádně široký – od Bachových pašijí přes Verdiho Requiem až po Mahlerovy symfonie. Cestovali jsme do Berlína, Vídně, Londýna i Paříže. Vyjmenovat desítky světových dirigentů, se kterými jsem se potkal, zde není smyslem. Dodnes si například vybavuji zkoušku Mahlerovy Druhé symfonie s Ivanem Fischerem v berlínském Konzerthausu, kdy hledal zvuk odpovídající dramatickému obsahu díla tak dlouho, až zastavil zkoušku, dal nám pauzu a nechal dovězt větší tamtamy. Nebyl to efekt pro efekt, ale snaha hudebně vyjádřit skutečné pochopení díla. Nakonec nezapomenu ani na reakci posluchačů koncertu... Právě takové momenty mě naučily číst mezi řádky not a vnímat hudbu jako vyprávění.

20:00 – 23:00 VEČERNÍ MIX

KAPRIOLA

I v nás žije stín

Více na: radioostravan.cz

KALENDÁŘ KULTURNÍCH AKCÍ

HUDBA

Sředa Pátek Sobota Pondělí Středa

Souboj klavírů 20:00

Gong

11.02.2028

DIVADLO

Neděle Pondělí Úterý Středa Čtvrtek

Marianna Stránská, Veronika Poldauf Riedelbauchová - Marcipáni 10:00

Divadlo Ioulek Ostrava

08.02.2028

Tereza Agelová, Jakub Maksymov, Olga Černá - Jedenáct babiček 10:30

Divadlo Ioulek Ostrava

08.02.2028

Marianna Stránská, Veronika Poldauf Riedelbauchová - Marcipáni 15:00

Divadlo Ioulek Ostrava

08.02.2028

Tereza Agelová, Jakub Maksymov, Olga Černá - Jedenáct babiček 15:30

Divadlo Ioulek Ostrava

08.02.2028

Václav Vydra - Talk Show 16:00

Skelet Kafé

08.02.2028

Alena Kastnerová - O líné babičce 16:00

Divadlo 12

08.02.2028

Torben Betts - Kočka v oreganu 17:00

Komorní scéna Anéna

08.02.2028

OSTATNÍ

Úterý Pátek Čtvrtek Středa Pondělí

Komentovaná prohlídka výstavy: Světlo v temnotách aneb 90 let zednářství v Ostravě 17:00

Ostravské muzeum

10.02.2028

Kalendář akcí poskytuje: **OSTRAVAINFO!!!**
Vstupenky na vybrané akce k zakoupení na pobočkách OIS.

Martin Javorský. (Foto: archiv)

Brno jste posléze „vyměnil“ za Ostravu. V současnosti jste členem souboru opery Národního divadla moravskoslezského, kde jste debutoval ve smetanovském repertoáru. To musel být křest ohněm! Jak na své ostravské počátky pohlížíte dnes?

Debut ve Smetanově Dvou vdovách byl skutečně křest ohněm – náročný part, rychlá tempa, velká zodpovědnost. Ostrava mě ale přijala velmi otevřeně a po letech hostování přišlo stálé angažmá i rozhodnutí přesunout sem rodinu. Dnes na toto období vzpomínám s vděčností. Přestali jsme být neustále na cestách a já se můžu soustředit na práci i další profesní růst.

Jste v Ostravě rád? Čím je pro vás tohle dynamické a proměnlivé město?

Ostravu mám rád pro její energii a kontrasty. Je to město s výraznou minulostí, silnou kulturní scénou, ale také s blízkostí Beskyd, které jsou pro naši rodinu důležité. Platí pro mě výrok připisovaný Karlu Krylovi: „Domov je tam, kde mám stůl a kde se mě nikdo neptá, co piju a co jím, protože to vědí.“ Právě tento pocit dnes v Ostravě máme.

To je krásné. Velmi rychle jste se etabloval na jednoho z nejvyhledávanějších tenoristů současnosti. Jak vlastně probíhá váš pracovní den?

Den obvykle začínám hlasovým cvičením v délce zhruba tři čtvrtě hodiny. Poté následují zkoušky v divadle, odpoledne studium rolí nebo výuka na konzervatoři v Opavě. Večer často patří představení, po něm už jen lehká večeře nebo krátká procházka. Premiérové dny jsou specifické – soustředím se na riziková místa v partu a připravuji drobné dárky pro kolegy. Atmosféra v divadle mi v těchto dnech připomíná den porodu: vše je připravené a všichni se snaží, aby se společné dílo povedlo.

Teď už je mi jasné, proč se setkáváme na opavské konzervatoři. Věnujete se tedy souběžně s pěveckou kariérou i výuce?

Ano, pedagogická činnost je pro mě přirozenou součástí profese. Na konzervatoři se snažím studentům předávat zkušenosti z praxe – práci s dechem, belcantovou techniku i základní scénickou kulturu. Kontakt s mladými lidmi mě udržuje v pohybu a zároveň mi připomíná vlastní začátky.

Ze zkoušky opery Mojžíš a faraon. (Foto: Martin Popelář)

Aktuálně se připravujete na roli faraonova syna Amenofise v opeře Mojžíš a faraon aneb přechod Rudého moře od italského skladatele Gioachina Rossiniho. Jak byste svou postavu charakterizoval?

Amenofis je mladý, vnitřně rozpolcený muž, který stojí mezi láskou k Anai a loajalitou k otci. Paradoxně faraon je v opeře mírnější postavou, u které se Amenofis dovolává větší agrese a vše tím jen zhoršuje. Hlasově jde o lyricko-dramatickou tenorovou roli plnou rossiniovských běhů, vysokých tónů a výrazných emocionálních oblouků. Pro mě je to první setkání s tímto titulem v plné, více než tříhodinové francouzské verzi.

Rossiniho opera vznikla během skladatelova působení ve Francii, říká se, že v ní koluje francouzská velkolepost a okázalost. Sám Rossini považoval Mojžíše a faraona za jedno ze svých nejlepších děl. Souhlasil byste s jeho názorem?

Ano, souhlasím. Právě francouzská podoba dává dílu epickou šíři, monumentální sbory a dramatickou váhu. Navíc obsahuje na operu poměrně rozsáhlá tři baletní čísla. Kdybychom je v Ostravě nevynechali, představení by končilo opravdu pozdě. Je to trochu opomíjené, ale mimořádně silné dílo.

Skladatel ostatně nebyl se svým stanoviskem osamocen, v oblibě tohle dílo má také slavný italský dirigent Riccardo Muti. Divácký úspěch však slaví jiné Rossiniho opery. Čím si to vysvětlujete?

Muti jistě oceňuje jak kompoziční vývoj skladatele, který v tomto díle navazuje na svého Mojžíše v Egyptě, tak hloubku celého příběhu. Mojžíš a faraon je rozsáhlý a náročný titul – jak na obsazení, tak na inscenaci. Zatímco lehčí Rossiniho opery fungují okamžitě, toto dílo potřebuje soustředěnou pozornost a silné provedení, aby plně vyniklo. Jeho hudební struktura vyžaduje kvalitní produkci.

Je opera Mojžíš a faraon se svým biblickým námětem podle vás i dnes něčím aktuální? Jak to vidíte?

Jednoznačně. Témata víry, moci, svědomí, odchodu a hledání svobody jsou nadčasová. Přechod Rudého moře je silným symbolem naděje, který má co říct i dnešnímu publiku.

Ze zkoušky opery Mojžíš a faraon. (Foto: Martin Popelář)

Za poměrně krátkou dobu vašeho účinkování na operních scénách jste se dostal do hledáčku odborníků. Vaše jméno bylo nominováno na

Ze zkoušky opery Mojžíš a faraon. (Foto: Martin Popelář)

Za poměrně krátkou dobu vašeho účinkování na operních scénách jste se dostal do hledáčku odborníků. Vaše jméno bylo nominováno na Cenu Jantar a Cenu Thálie. Jaký význam tomu přičítáte?

Nominace za Rodolfa v Pucciniho Bohémě pro mě znamenala velké lidské i profesní uznání. Mnozí kolegové se jí nikdy nedočkají, přestože by si ji zasloužili. Posílila mé sebevědomí a motivovala mě víc než jakákoli recenze. Slavnostní večer v Národním divadle byl pro mne krásným zážitkem a velmi jsem ocenil kultivované vedení večera v podání Mirka Hanuše. Už nyní vnímám větší zájem o spolupráci – v našem oboru opravdu platí, že je důležité být vidět.

Co je pro vás na operní praxi přitažlivé? Co vám přináší tato nelehká disciplína?

Přitažlivé je pro mě spojení řemesla a emocí. Každá role představuje nový příběh a jiný lidský osud, který mohu sdílet s publikem. Opera mě učí pokoře, disciplíně a neustálému hledání hlubších významů.

Zmínili jsme benefity, ale opera není vždy jen o výhrách a zvládnutých